

L'adaptació de la novel·la d'Irene Solà va rebre els premis Max a la direcció, composició musical i escenografia, i Kamchatka s'endú el de les arts de carrer

'Canto jo' i el Max cau

J. Bordes
BARCELONA

Canto jo i la muntanya balla va omplir el cistell dels Max (el guardó té la forma d'una poma, ideat per Joan Brossa) ahir a la nit al Teatre de Maó. En una gala retransmesa per La 2 de TVE, també es va poder reconèixer la companyia Kamchatka, l'actriu Mònica López per *De què parlem...*, l'adaptació de *Carrer Robadors* i el ballarí (per partida doble) Jesús Carmona. Del País Valencià, Sandra Ferrús va rebre el Max d'autora revelació per *La panadera*, una peça de denúncia a les diferents formes d'assetjament.

A l'escena, Samantha va adaptar el *Parole, parole* de Mina & Alberto Lupo en una *Paraules, paraules* en català que sonava alliberador i transgressor, per a una gala en què els actors s'havien de recordar que quan s'encaraven al micròfon tocava parlar en castellà. El dramaturg i guionista de la gala, Josep Pere Peyró, per la seva banda, es preguntava si la cultura va per barris: *lo nostru* (sobrassada i ensaimades) i la resta que es menysté per extern: "Avui no s'estima Shakespeare", deia amb doble intenció.

Joan Arqué i Guillem Albà van agrair el treball de l'equip en el moment de

Un instant de 'Canto jo i la muntanya balla', guanyadora de tres premis Max, ahir ■ SÍLVIA POCH

Max per a 'Carrer Robadors', 'De què parlem...', de La Calòrica, i la revelació a Sandra Ferrús

rebre els Max a la direcció per *Canto jo i la muntanya balla*: "Sense un equip, un director no pot fer res", assegurava Arqué. Albà va ser a temps de dir que les funcions es reprenen a la Biblioteca de Catalunya al juliol i va tirar la canya descaradament: "Ens agradaria anar a Madrid." Albà i Arqué són pallassos "i ho seguirem sent, encara que ens donin un Max seriós com aquest; això és així", picava l'ullet Albà.

Judit Nedderman va re-

bre el Max a la composició musical per a l'escena, en la seva primera experiència, posant música a la novel·la d'Irene Solà i que, cada nit, interpreta una guitarrista en directe. Albà i Arqué van pujar dos cops a l'escenari perquè abans s'havia reconegut l'escenografia de Joan Casas i Laura Clos, *La Closca*, que no van poder anar a Menorca. Albà va celebrar que es reconegui un espai escènic pràcticament buit i un treball entre el professor i l'alumna: "És molt bo-

nic ajuntar generacions", va manifestar. El Max a l'escenografia havia de ser per a una producció catalana perquè els altres finalistes eren: Alejandro Andújar (*Carrer Robadors*); Lluc Castells (*L'emperadriu del Paral·lel*).

Jesús Carmona va ser el que es va deixar el paper d'agraïment. Aspirava a ballarí i a espectacle de dansa. Tots dos cops se'l va endur. En tot cas, sí que va recomanar a tothom que es donin oportunitats a la canalla que vol ballar, per-

què ell, veí del bari de Llefià, de Badalona, va haver de lluitar molt per aconseguir ser professional.

Una altra guanyadora va ser Mònica López, que va convidar la companyia La Calòrica a "clavar una queixalada a la poma del Max": Va guanyar per la interpretació de *De què parlem mentre no parlem de tota aquesta merda*. Per López, el treball dels de La Calòrica es cuina a través del "rigor, la capacitat de treball i el riure". De *Carrer Robadors*, se'ls va reconèixer l'adaptació de Julio Manrique, Sergi Pompermayer i Marc Artigau. Manrique no es va estar de felicitar Balart, en català (pel seu coratge i valentia, "T'estimo").

Kamchatka, per fi

Després de 15 anys de carrera, i de voltar pel món, Kamchatka ha rebut el reconeixement al Max de carrer, "no som una companyia, som un col·lectiu", deien al micròfon. Van recollir el premi per *Alter*, el darrer espectacle d'un grup que va començar intuïtivament en un taller del festival Escena Poble nou. Els seus muntatges adreçats a grups reduïts i que circulen normalment per festivals en espais no convencionals, tenen molt reconeixement del sector que ara s'ha plasmat en aquest Max. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Intel·ligent massa fina per a massa crèdula

Una teràpia integral

Autoria i direcció: Cristina Clemente i Marc Angelet
Dimecres 1 de juny (fins al 26) a La Villarroel (Barcelona)

La comèdia de Cristina Clemente i Marc Angelet sap maniobrar bé per assegurar que el país surti cruixent de l'obra. Es riuen del patetisme

dels personatges (que tenen tant d'humans com els espectadors) a partir d'un suposat curs d'autoajuda particular. Exposa en cru la fórmula d'un coach espavilat i és el públic el que decideix si és un cant a la fe o una caricatura. Són dues cares de la mateixa moneda. Per ser un coach (o un mossèn, o un

dramaturg) és imprescindible disposar d'informació que els altres no tenen, intuir bé què portarà el futur i, per si de cas, sempre tenir una sortida honrosa per no picar-se els dits. O cremar la fornada. O deixar massa tova la comèdia. *Una teràpia integral* entra molt bé. Permet dis-

frutar d'una comèdia amable i hi posa suficient sal perquè reposi el riure i la molla de la peça guanyi densitat.

El duet Clemente/Artigau han saltat de fer broma de la màgia (*Lapònia*) a la fe. Si en la seva anterior comèdia ridiculitzaven la creença i no creença del Pare Noel, ara s'atorquen poders de coach: creure és

una de les forces més potents íntimes i pot esdevenir revolucionari si convenç una massa, una turba o, en aquest cas, els tres alumnes (Àngels Gonyalons, Roger Coma i Andrea Ros). La fe és com el llevat, o com la llavor d'una espiga: ha de caure en terra fèrtil, en un temps i unes condicions determinades

perquè arrel i fermenti. Els tres alumnes són la farina i l'aigua sobre la qual es construirà aquesta falla moderna: hi ha la duresa de la crosta i el gust de la molla tova, amb uns personatges excèntrics, que volen saber-ne més que els altres i que sempre són més manipulables que la massa mare.